

Lieve kleine meid

Lisa Regan bij Boekerij:

*Nu ben je van mij
De vrouw zonder naam
Haar moeders geheim
Haar laatste leugen
Diep onder de grond
Haar stille hoop
Haar koude hart
Niet mijn zusje
Het meisje in het water
Je laatste adem
Lieve kleine meid*

Lisa Regan

Lieve kleine meid

Deel 11 van de *Josie Quinn*-serie

Vertaald door Martijn van Opbergen

ISBN 978-90-492-0753-3

ISBN 978-94-023-2598-0 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Hush Little Girl*

Productie Nederlandstalige editie: Deul & Spanjaard, Groningen

Binnenwerk: Eveline Deul

Vertaling: Martijn van Opbergen

Omslagbeeld: © Trevillion Images

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio

© 2021 Lisa Regan

First published in Great Britain in 2021 by Storyfire Ltd trading as Bookouture.

© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

*In liefdevolle herinnering aan dr. Chris Justofin, die mijn
leven heeft gered, en aan dr. Katherine Dahlsgaard, die
het leven van een van mijn dierbaren heeft gered.*

PROLOOG

De klap kwam totaal onverwacht. Als een wazige bruine flits kwam het hert vanuit het geboomte links van de weg gevlogen en smakte met een perfect ongelukkige timing op de motorkap van Noahs nieuwe Chevrolet. Het ging allemaal zo snel dat Noah geen tijd had om te remmen en hij en Josie vooruit werden gekatapulteerd. Josies veiligheidsgordel sneed in haar huid toen ze naar voren en weer terug werd geslingerd. Een paar tellen lang was ze haar oriëntatie kwijt. Ze knipperde met haar ogen om de mist te laten optrekken, en zag toen een sliert rook omhoog stijgen uit de motorkap, die was verkreukeld als een leeg colablikje. Vanaf de bestuurdersstoel klonk vaag Noahs stem. ‘Gaaf het, Josie? Josie?’

Ze draaide haar hoofd in zijn richting, maar kromp ineen toen een plotselinge pijnscheut vanuit de basis van haar schedel omlaag schoot. Er droop bloed uit een snee in Noahs voorhoofd. Ze stak haar hand naar hem uit. ‘Je bloedt.’

Met de mouw van zijn jas veegde hij het weg. ‘Ik ben oké,’ verklaarde hij. ‘En jij?’

Josies hersenen begonnen eindelijk weer op te starten. Op haar nek na voelde ze zich redelijk goed. ‘Ik wil eruit,’ zei ze.

Ze maakte haar gordel los en probeerde haar portier open te doen, maar dat zat klem.

‘Verbogen door de klap,’ vermoedde Noah. ‘Je moet er aan mijn kant uit.’

Hij maakte zijn eigen gordel los, stapte uit en hielp Josie eruit te komen. Het was eind januari en het weer was al dagen belabberd, met donkergrijze wolken die laag en zwaar boven Denton hingen, en af en toe wat sneeuw. Eenmaal buiten de auto trok Josie haar jas meteen wat strakker om zich

heen. Ze keek rond, maar tussen de dicht beboste heuvels was er in beide richtingen weinig anders te zien dan een oneindig lint van asfalt.

‘Ik denk dat we een kilometer of vier van Harper’s Peak zitten,’ zei Noah.

‘Maak daar gerust het dubbele van,’ zei Josie. Ze wees in de richting van Denton, waarnaar ze onderweg waren geweest. ‘En naar de stad is het ook nog zeker drie kilometer.’

Denton lag in een vallei in Centraal-Pennsylvania, aan de rivier de Susquehanna. De meeste van de circa dertigduizend inwoners woonden in het dichtbebouwde centrum, maar de stad als geheel had een oppervlakte van zo’n vijftien vierkante kilometer en omvatte ook delen van het omliggende heuvelland. Stille bergweggetjes kronkelden daar in alle richtingen en op een zo’n weggetje bevonden Josie en Noah zich nu.

Ze liepen naar de voorkant van de auto, waar het hert bewegingloos op zijn zij lag. Het dier had geen zichtbare verwondingen, maar het zou Josie niet verbazen als de klap het hert had gedood. Toen ze dichterbij kwam, merkte ze dat het geen gewei had en dat de buik een duidelijke bolling vertoonde. ‘O god,’ zei ze. ‘Ik denk dat het een vrouwtje is. En ze is drachtig.’

Noah kwam naast haar staan en legde een hand op haar schouder. ‘Achteruit,’ zei hij. ‘Als ze ineens opspringt, loopt ze je zó ondersteboven.’

Maar Josie bleef staan en staaarde naar de hinde op het asfalt, geplaagd door oude gevoelens van verdriet die eigenlijk beter niet opgerakeld hadden kunnen worden.

‘Josie,’ probeerde Noah. ‘Het was een ongeluk.’

‘Ik weet het,’ zei ze. Het hoorde bij het leven in Centraal-Pennsylvania dat je nu en dan een hert aanreed, maar om de een of andere reden greep het haar ditmaal meer aan dan anders.

‘Zou het een slecht voorteken zijn?’ dacht ze hardop. Het was intussen gaan regenen. Ijskoude druppels vielen uit de lucht.

‘Hoe bedoel je?’

Ze draaide zich half om zodat ze hem aan kon kijken. De snee in zijn

voorhoofd was weer opengegaan en opnieuw moest hij wat bloed met zijn mouw wegvegen.

Josie duikelde een verfrommelde tissue op uit haar broekzak. Terwijl ze de vingers van haar vrije hand in het dikke, bruine haar op zijn achterhoofd begroef, drukte ze de tissue stevig op de wond. Zijn adem vormde wolkjes in de ijskoude lucht toen hij zuchtte.

‘Nou ja,’ legde ze uit, ‘we hebben net besprekingen gevoerd met het resort waar we onze bruiloft gaan vieren en prompt rijden we op de terugweg een hert aan dat waarschijnlijk een kalfje draagt.’

Noah pakte haar bij haar schouders en glimlachte. ‘Voorteken of niet, jij en ik hebben onze portie pech al lang gehad, toch?’

Josie keek hem diep in zijn bruine ogen, tilde de tissue op en constateerde tevreden dat het bloeden was gestopt. Ze kenden elkaar nu zeven jaar en hadden sinds drie jaar een relatie, en in die tijd hadden ze talloze verschrikkelijke dingen meegemaakt. Waarschijnlijk had hij wel een punt.

Hij pakte de tissue uit haar hand en kuste haar voorhoofd. ‘Je maakt het groter dan het is. We rijden al drie maanden regelmatig op en neer naar Harper’s Peak. Het zou pas raar zijn als we géén beest zouden aanrijden.’ Hij keek opnieuw uit over de stille weg. ‘Ik heb onderweg geen enkel huis gezien waar we om hulp zouden kunnen vragen.’

Josie pakte haar telefoon en probeerde te bedenken wie van haar team ze als eerste zou bellen. Ze werkten beiden bij de politie van Denton: Noah als inspecteur en Josie als rechercheur. Ze wist dat haar collega-rechercheurs Gretchen Palmer en Finn Mettner onmiddellijk in de auto zouden springen als ze belde. ‘Ik heb geen bereik,’ constateerde ze. ‘Jij wel?’

Hij gaf haar zijn telefoon. ‘Probeer maar.’

Josie probeerde met allebei hun telefoons verbinding te krijgen, maar tevergeefs. Geen internet, geen netwerk, niets. Wanhopig liep ze met de apparaten hoog boven haar hoofd op en neer langs de weg, maar niets hielp. Ze zaten midden in een *white spot*.

Noah stak zijn hand uit en ze legde zijn telefoon erin. ‘Blijf jij bij de

auto,' zei hij. 'Dan ren ik richting de stad. Zodra ik weer bereik heb, bel ik Gretchen of Mettner, en anders klop ik bij het eerste huis aan dat ik tegenkom en vraag of ik de vaste telefoon mag gebruiken.'

'Ik ga mee,' zei Josie.

'Nee, het is te koud,' wierp hij tegen. 'Er valt zelfs ijsregen. In de auto zit je droog en misschien zelfs een beetje warm. Ik heb die drie kilometer in no time afgelegd.'

Ondanks haar winterjas rilde ze. De regen was inderdaad ijskoud. De zware druppels waren bezig een dikke, plakkerige klont van haar zwarte haar te maken. Ze keek verlangend naar de auto. 'Ben je draaierig?' vroeg ze. 'Licht in je hoofd?'

Noah lachte zacht. 'Ik heb geen hersenschudding, als je dat soms bedoelt. Stap nou maar in. Ik zal zo snel lopen als ik kan.'

Josie gaf hem een kus en stapte in de auto, terwijl Noah richting Denton begon te joggen. Nu de motor niet meer draaide – het was maar de vraag of de auto überhaupt nog te redden viel – was het binnen nauwelijks minder koud dan buiten, maar het was wel droog. Ze keek Noah zo lang mogelijk na, maar uiteindelijk ontnam de groeiende laag ijs op de voorruit haar het zicht.

Opnieuw probeerde ze haar telefoon, maar nog steeds zonder resultaat. Een paar minuten later klonk er ineens een geluid dat door merg en been ging. Josie stapte uit en ging terug naar het hert. Het dier tilde haar kop iets op en bracht een snerpend gejack voort dat maar één oorzaak kon hebben.

Het verkeerde in stervensnood.

'Shit,' zei Josie en speurde de omgeving af. Ze wilde niets liever dan in actie komen. Helpen. Bij een mens had ze al lang op de grond gezeten om hulp te verlenen, of in elk geval troost, maar dat ging nu niet. Ze kon niets anders doen dan naar de doodsstrijd van de hinde staan luisteren. Hulpeloos waren ze, zowel dier als vrouw. En als Josie ergens niet tegen kon, dan was het wel het gevoel van niets te kunnen doen.

Zoals ze daar stond, met een dikke keel en suizende oren, drong het geronk van de naderende auto pas laat tot haar door. Toen ze zich omdraaide, bleek

er een witte pick-uptruck achter Noahs auto tot stilstand te zijn gekomen. De stationair draaiende motor maakte een hels kabaal. Door de achterraut van de cabine was een wapenrek te zien, waarop een jachtgeweer hing. De bestuurder zette de alarmlichten aan, sprong zonder het geweer mee te nemen uit de auto en liep naar Josie toe. Het was een vrouw van begin vijftig, langer en steviger dan Josie zelf. Ze had een verschoten spijkerbroek aan, stevige laarzen en een zware regenjas. Hier en daar liepen er zilvergrijze draden door haar bruine krullen. ‘Alles oké hier?’ vroeg ze met gefronste wenkbrauwen.

Josie gebaarde naar het hert en legde kort uit wat er gebeurd was.

De vrouw stak haar hand uit. ‘Lorelei Mitchell.’

‘Josie Quinn.’ Ze schudden elkaar de hand.

Half en half verwachtte Josie een blik van herkenning. Ze was een redelijk beroemde persoonlijkheid, aangezien ze in het verleden zaken had opgelost die zo schokkend waren dat ze het landelijke nieuws hadden gehaald. Bovendien was haar tweelingzus een bekende journalist, maar Lorelei Mitchell vroeg alleen maar: ‘Hoelang is je vriend al weg?’

Josie pakte haar telefoon om te kijken hoe laat het was, maar besepte toen dat ze niet eens wist wanneer Noah was vertrokken. Ze was te gestrest geweest om erop te letten. Voor haar gevoel stond ze al uren naast het stervende hert, maar waarschijnlijk waren het maar een paar minuten. ‘Ik weet het niet precies,’ antwoordde ze dus. ‘Tien minuten? Een kwartier?’

Lorelei wees naar haar pick-uptruck. ‘Stap in. Ik woon nog geen twee minuten rijden die kant op.’ Ze knikte in de richting waar Noah en Josie vandaan waren gekomen. ‘Geloof het of niet, maar ik heb mobiel bereik bij mij thuis. En anders heb ik altijd nog een vaste lijn.’

‘We hebben helemaal geen huizen gezien op weg hierheen,’ zei Josie.

‘Klopt,’ lachte Lorelei. ‘De oprit is goed verborgen. Ik hou van mijn privacy.’

‘Dankjewel,’ zei Josie, ‘maar als je het niet erg vindt, blijf ik liever op mijn vriend wachten.’

‘Ik snap dat je als vrouw niet bij een vreemde in de auto wilt stappen, maar ik zweer dat ik te vertrouwen ben,’ zei Lorelei.

Josie glimlachte stijfjes. ‘Vast wel, maar ik blijf toch liever hier.’

Even zeiden ze geen van beiden iets, waardoor het gejammer van het hert weer op de voorgrond drong. Toen liep Lorelei terug naar haar auto. Josie was zich continu bewust van het geweer, al begreep ze niet waarom. Lorelei zelf keurde het wapen geen blik waardig en kwam terug met iets heel anders: een glanzende foto, die ze aan Josie gaf. ‘Kijk, mijn dochters. Acht en twaalf. Ze zitten thuis op me te wachten. We zijn maar met z’n drietjes, vandaar die privacy. Hun veiligheid gaat voor alles. Kom toch mee. Dan kun je mijn meiden ontmoeten, op je gemak wat mensen bellen en in een warm huis op hulp wachten. Ik heb zelfs iets te eten voor je, als je wilt.’

De kreten van het hert waren nog net zo luid en doordringend als voorheen, maar er zat nu steeds meer tijd tussen. Om de stervenspijn in de ogen van het dier niet te hoeven zien, keek Josie uiteindelijk toch maar naar de foto. Beide meisjes hadden schouderlang haar, alleen was dat van de jongste zo steil als een plank, terwijl de oudste de krullen van haar moeder had. ‘Dat is Emily,’ wees Lorelei op het kleinste meisje. ‘En Holly is de oudste.’

Op de foto had Holly een arm beschermend om Emily heen geslagen. Emily lachte haar tanden bloot, terwijl Holly met gesloten lippen, maar zeker niet minder aanstekelijk glimlachte. De meisjes hadden allebei een t-shirt aan met een tekening van een luiaard, met daaronder de tekst MY SPIRIT ANIMAL. Josie moest lachen.

‘Wat een donderstenen, hè?’ grinnikte Lorelei.

Josie wilde de foto al teruggeven toen iets aan Holly’s gezicht haar opviel. Het meisje had spierwitte wimpers.

Lorelei kwam een stap dichterbij en wees op de foto. ‘Je kijkt zeker naar haar wimpers? Dat snap ik wel. Iedereen kijkt daarnaar. Ze heeft poliosis.’

Josie kon haar nauwelijks verstaan boven het geloei van het hert uit. Ze trok haar blik los van de foto. ‘Wát heeft ze?’

‘Poliosis. Iets genetisch, maar gelukkig onschuldig. Een tekort aan melanine in de haren of de wimpers. Zelf vindt ze het afschuwelijk, maar het geeft haar wel iets karakteristieks.’

Josie gaf de foto terug. ‘Sorry, ik... Ik kan me niet concentreren. Oké, ik ga wel even mee naar je huis.’

‘Stap maar in.’

Josie klom op de rijdersstoel en maakte haar gordel vast. Lorelei kwam naast haar zitten en begon het voertuig vlot te keren. Intussen lag het gewonde hert nog steeds te brullen. Eenmaal gekeerd reed Lorelei niet meteen weg, maar zette de auto in de parkeerstand. ‘Een momentje nog,’ mompelde ze.

Ze draaide zich half om, en voordat Josie wist wat er gebeurde, was Lorelei al met het geweer uit de pick-up gesprongen. Josie draaide zich nu ook om en zag twee munitiedozen op de achterbank liggen, waarvan er een openstond en duidelijk één patroon miste. Ze klauwde naar de sluiting van haar gordel om die zo snel mogelijk open te krijgen. Maar nog voordat ze was uitgestapt, klonk er een schot en verstomde het hertengekrijs. Josie verstijfde. Een paar tellen later klom Lorelei de cabine weer in en hing het geweer terug op het rek. ‘Zodra we thuis zijn, bel ik Wildbeheer,’ zei ze met een glimlach.

‘Je hebt haar doodgeschoten,’ stamelde Josie.

‘Ze lag te lijden en niemand hielp haar. Niet dat er nog veel te helpen viel.’

Met open mond keek Josie haar aan.

Eindelijk zette Lorelei de auto in **DRIVE** en reed weg. ‘Je kunt het toch niet tegenhouden, weet je?’

‘Het lijden niet?’ vroeg Josie.

Lorelei moest lachen. ‘Nee, dat ook niet, maar ik bedoelde de dood. De dood kun je niet tegenhouden.’

DRIE MAANDEN LATER

Josie herkende de vrouw in de grote staande spiegel nauwelijks. Ze had gekozen voor een eenvoudige, strapless bruidsjurk met een lange sleep van kant, die eventueel opgebonden kon worden. Volgens haar moeder Shannon leek ze wel een Griekse godin. Josie zelf hield van de eenvoud en elegantie van de jurk, maar stelde ook de bewegingsvrijheid die ze erin had op prijs. Aangezien ze bijna dag en nacht werkte, liep Josie vrijwel permanent rond in haar uniform, een kaki broek en een wit poloshirt. Eigenlijk droeg ze alleen bij een uitvaart iets anders, maar vandaag wilde ze niet aan de dood denken, zei ze tegen zichzelf en streek haar jurk glad. Vandaag zou een vrolijke dag worden.

Ze draaide haar hoofd om haar kapsel van opzij te bekijken. Haar tweelingzus, de bekende journalist Trinity Payne, had een visagist en een haarstylist uit New York meegenomen om de bruid eens goed onder handen te nemen. Ook het bruidsgezelschap, bestaande uit Misty Derossi, een van Josies beste vriendinnen, Gretchen Palmer, Josies vriendin en collega, en Trinity zelf, kwamen aan de beurt. Eerlijk was eerlijk: de visagist en haarstylist waren fenomenaal. Josies zwarte lokken waren opgestoken en in een chignon gedraaid. Haar huid glansde van gezondheid. Zelfs het dunne litteken dat aan de rechterkant van haar gezicht van haar oor tot onder haar kin liep, was praktisch onzichtbaar. De fotograaf, eveneens door Trinity geregeld, fladderde om haar heen en nam de ene foto na de andere, vanuit elke denkbare hoek.

Trinity verscheen achter haar in de spiegel en gaf een kneepje in Josies schouder. ‘Je ziet er fantastisch uit. Noah weet niet wat hem overkomt als jij straks naar hem toe komt schrijden.’

‘Ik zie er ongeveer zo uit als jij op een doordeweekse dag,’ wierp Josie tegen.

Trinity moest lachen en maakte een wegwerpgebaar. ‘Hou op.’

De fotograaf maakte een paar foto’s van de zussen. Trinity’s zwarte haar golfde over haar schouders en haar huid, net zo fijn als porselein, stak prachtig af tegen haar kobaltblauwe bruidsmeisjesjurk. Zoals altijd was ze onberispelijk opgemaakt.

In een hoek van de suite stond een klein, rond tafeltje, waarachter Lisette Matson, Josies oma, lachend zat toe te kijken. ‘Wie had dat kunnen denken, Josie, dat jij met een beetje make-up óók op een filmster zou lijken.’

Lachend schikte Trinity iets aan Josies haar. ‘Filmster? Ik ben gewoon journalist, hoor.’

‘Nou,’ wierp Lisette tegen, ‘niet elke journalist krijgt binnenkort haar eigen show op een landelijke zender. Nog gefeliciteerd.’

Ook Josie wendde zich naar Lisette. ‘Niet overdrijven alsjeblieft. Ja, ik heb make-up op, maar het is geen tovermiddel of zo.’

Elders in de kamer waren de visagist en de haarstylist bezig met Misty en Gretchen, die naast elkaar in twee zware, met dik fluweel beklede stoelen zaten. Misty hield haar hoofd schuin omhoog zodat er foundation op haar kaaklijn kon worden aangebracht. ‘Ik heb al duizend keer gevraagd of ik haar mag opmaken,’ zei ze, ‘maar ze zegt altijd nee.’

‘Omdat ik voor mijn werk helemaal niet zo veel make-up nodig heb,’ zei Josie.

‘Dat is waar,’ zei Gretchen, terwijl de haarstylist mousse in haar korte, bruin-met-grijze haar masseerde.

‘Ik moet even zitten,’ zei Josie. Ze liep met kleine stapjes naar het tafeltje, ging tegenover Lisette zitten en wilde net een heerlijk stuk vers fruit pakken uit de schaal die het resort beschikbaar had gesteld toen Trinity op

haar afrende en haar hand wegsloeg. ‘Niet in deze jurk,’ siste ze. ‘Na de plechtigheid mag je weer eten.’

‘Doe normaal!’ riep Josie verontwaardigd.

Trinity keek haar kil aan. ‘Ik meen het.’

De hardhouten deuren van de suite zwaaiden open en Josies en Trinity’s moeder Shannon kwam binnen. Ze straalde en keek vol trots en bewondering naar Josie, wat allemaal nauwkeurig vastgelegd werd door de fotograaf. ‘Kijk toch eens!’ riep ze. ‘Wat een pláátje!’ Ze drukte een verfrommelde tissue tegen haar ogen.

‘Mama,’ zuchtte Trinity. ‘Denk aan je make-up.’

‘Ik kan het niet helpen,’ snikte Shannon. ‘Trouwens, je zou je vader eens moeten zien. Die is er nog veel erger aan toe.’ Ze legde haar vrije hand op Josies schouder. ‘Dertig jaar hebben we gedacht dat deze dag voor altijd van ons afgepakt was.’

‘Ik weet het,’ zei Josie, terwijl ze haar moeders hand pakte.

‘Verdorie!’ mopperde Trinity. ‘Niet huilen! Ik heb jullie nog zo gewaarschuwd!’

Lachend wierp Josie een blik op Lisette en zag de twinkeling in haar blauwe ogen. Josie en Trinity waren de dochters van Shannon en Christian Payne. Toen de kinderen pas drie weken oud waren, stak Lila Jensen, een voormalige schoonmaakster, het huis van de familie Payne in brand, met baby’s en al. Trinity kon gered worden door de nanny, maar Lila was er met de andere baby vandoor gegaan en deed jarenlang alsof Josie haar eigen kind was. Zowel de autoriteiten als de Paynes zelf waren ervan overtuigd dat Josie bij de brand was omgekomen, maar in werkelijkheid woonde ze maar twee uur rijden verderop, in Denton. Daar had Lila haar scharrel, Eli Matson, de zoon van Lisette, verteld dat Josie van hem was. Hij had geen enkele reden om haar niet te geloven en had Josie een zo gelukkig mogelijke kindertijd proberen te geven, maar helaas overleed hij toen Josie pas zes was, waarna Josie een paar afschuwelijke, traumatische jaren tegemoet ging met Lila. Haar leven nam een gelukkigere

wending toen Lisette de voorgdij over het inmiddels veertienjarige meisje kreeg. Jarenlang hadden Josie en Lisette alleen elkaar, tot drie jaar geleden de waarheid aan het licht kwam en Josie haar echte ouders en haar tweelingzus leerde kennen.

Na haar afstuderen was Josie getrouwd met haar jeugdliefde Ray Quinn, maar ze hadden het klein gehouden. De enige familieleden onder de gasten waren Lisette en Ray's moeder geweest. Er was dus geen vader om Josie weg te geven, maar dat vond ze destijds prima. Haar hele leven had ze alles alleen moeten opknappen, en het paste dus uitstekend dat ze ook in haar eentje naar het altaar liep. Maar nu was haar biologische vader weer in haar leven. Ze hadden de afgelopen jaren een warme band opgebouwd en ze keek er erg naar uit om door hem weggegeven te worden aan Noah Fraley.

‘Hoe gaat het intussen in de suite van de bruidegom?’ vroeg Misty snel, voordat iedereen in huilen uitbarstte.

Shannon zwaaide nonchalant met haar tissue. ‘Wat dacht je? Een gekkenhuis natuurlijk. Alleen Noah lijkt soort van klaar. En intussen breken Harris en die hond de hele kamer af.’

‘Verdorie,’ mompde Misty en duwde intussen de hand van de visagist weg. ‘Ik loop er wel even naartoe. Dit kan zo niet.’

‘Ik ga mee,’ zei de fotograaf en volgde Misty de suite uit.

Harris was Misty's zoontje van vier. Na het stuklopen van zijn relatie met Josie was Ray als een blok voor Misty gevallen, maar verdrietig genoeg was hij nog voor de geboorte van hun zoon overleden. Daarna waren Josie en Misty tot ieders verrassing dikke vriendinnen geworden. Vandaag zou Harris de ringen aangeven, samen met Trout, de bostonterriër van Josie en Noah.

‘Ik snap niet waarom jullie dat beest per se bij de ceremonie willen hebben,’ klaagde Trinity niet voor het eerst.

‘Trinity, alsjeblieft,’ waarschuwde Shannon. ‘Laat ze toch. Het is hún bruiloft.’

Trinity sloeg haar armen resoluut over elkaar. ‘Jawel, maar ik heb ook

een beetje geholpen met plannen en ik was er vanaf het begin tegen dat die hond erbij was.’

Josie proestte het uit. ‘Een béétje? Ik mag nog van geluk spreken dat ik de bruidegom zelf heb mogen kiezen.’ Ze draaide zich naar Shannon en Lisette. ‘Ze heeft zelfs de band geboekt!’

‘Ze zijn echt goed,’ verdedigde Trinity zich. ‘Het Walton-Marquette Project. Uit Chester County komen ze. Jij kent ze toch ook, mam?’

Shannon knikte. ‘We hebben ze op het Winter MusicFest gezien. Echt een steengoede band, hoor, Josie.’

Josie haalde haar schouders op. ‘Dat geloof ik onmiddellijk. Echt waar, Trin, ik waardeer je hulp enorm. Maar Trout is bij de bruiloft en daarmee uit. Celeste en Adam, de eigenaars van dit resort, vinden het ook goed dat hij het hele weekend blijft.’

‘Het is hier prachtig,’ vond Lisette. ‘Dat hebben jullie goed uitgezocht.’

Josie stond op en liep naar de hoge ramen die uitkeken op het noord-oostelijke deel van het terrein. In de verte liepen twee figuren met grote stappen over het onberispelijke gazon. Eentje droeg het personeelsuniform van Harper’s Peak, een kastanjebruine polo en een kaki chino. De ander, in wie Josie Tom Booth herkende, de general manager van het resort, droeg een lichtgekleurd pak. De eerste keer dat Josie hem zag, dacht ze dat hij Celestes assistent was, omdat hij voortdurend achter haar aan dribbelde en bij alles wat ze zei onmiddellijk driftig op zijn iPad begon te tikken. Ook nu had hij de tablet weer onder zijn arm geklemd.

Harper’s Peak was in de vroege negentiende eeuw gesticht als boerderij van de familie Harper. Het terrein was honderden hectares groot en omvatte twee heuvels. Het oorspronkelijke natuurstenen huis werd nu bewoond door de huidige eigenaars, Celeste Harper en haar man Adam Long. Op een van de heuvels stond een piepklein wit kapelletje, dat ooit als schoolje en kerk dienstdeed en waarin tegenwoordig trouwceremonies werden gehouden.

Latere generaties van de familie Harper hadden meer gebouwen op het

landgoed neergezet. Allereerst het charmante pension, nu een sfeervolle locatie waar de bruiloftsgasten zich verzamelden en zich voorbereidden op de ceremonie en de receptie. Het gebouw heette tegenwoordig Griffin Hall, naar Celestes vader Griffin Harper. Tientallen jaren later was er een groter hotel naast gebouwd. Het terrein van Harper's Peak met zijn goed onderhouden tuinen en spectaculaire uitkijkpunten lag adembenemend mooi in het heuvellandschap. Als Josie het resort niet al kende, zou ze het zeker op basis van de foto's uitgekozen kunnen hebben. Haar hart ging een tikje sneller slaan telkens als ze zich voorstelde hoe ze over een paar uur in de kapel op de heuvel zou staan en in de hazelnootkleurige ogen van haar nieuwe echtgenoot Noah zou kijken.

Op de overloop sloeg een deur dicht en een paar tellen later kwamen Misty en de fotograaf de suite weer in. Met een afgemeten glimlachje zei Misty: 'Dat is ook geregeld. Het viel mee.'

Ze ging weer in haar stoel zitten en liet de visagist haar werk afmaken. Naast haar gebaarde Gretchen de haarstylist haar even met rust te laten, omdat ze een melding op haar telefoon wilde checken.

'Wat dacht je van een paar foto's met je moeder en je oma?' zei de fotograaf.

'Goed idee,' zei Josie.

Lisette stond op en kwam met haar rollator naar Josie toe geschuifeld. 'Bij het raam?' vroeg ze.

De fotograaf glimlachte. 'Goed idee, laten we dat doen.'

Gretchen stond abrupt op. 'Ik ben zo terug.'

Juist toen Gretchen de kamer verliet, hoorde Josie aan de overkant van de overloop ook de deur van de suite van de bruidegom opnieuw dichtslaan.

'Wat is er aan de hand?' zei Josie.

Trinity zei: 'Hoe bedoel je?'

Josie zei: 'Er is iets aan de hand.'

Lisette zei: 'Je gaat trouwen, schat. Dat is er aan de hand.'

Iedereen moest lachen, behalve Misty. Josie keek haar onderzoekend aan. ‘Misty?’

Haar vriendin reageerde niet. Vanuit haar ooghoek zag Josie beweging buiten. Ze draaide zich weer naar het raam en zag Gretchen en Finn Mettner, niet alleen hun gewaardeerde collega-rechercheur, maar ook een van Noahs bruidsjonkers, haastig over het gazon lopen, in dezelfde richting als waarin Tom Booth en het andere personeelslid waren verdwenen. Josie raadpleegde haar mentale plattegrond van Harper’s Peak om te bedenken waar ze naartoe zouden kunnen gaan. Als ze zich niet vergiste, liepen haar collega’s regelrecht naar de kapel waar Noah en zij straks zouden gaan trouwen. Beneden, in de ontvangstzaal van Griffin Hall, konden de gasten nog wat eten en drinken voor de trouwceremonie begon. Ongeveer een half uur voor aanvang van de plechtigheid zouden ze in een voertuig van het resort naar de kapel worden gebracht. Het was logisch dat het personeel daar nu al naartoe ging om de deuren te openen en alles klaar te zetten, maar wat hadden Mettner en Gretchen er te zoeken? Iets in de manier waarop ze liepen, maakte dat al Josies alarmbellen gingen rinkelen.

‘Er is niets aan de hand, Josie,’ zei Shannon.

Josie wees uit het raam. ‘Waar gaan ze allemaal naartoe? Ik zag net Tom en een ander personeelslid die kant op lopen, en nu Gretchen en Mett...’ ze stopte met praten toen de hoofdcommissaris in haar gezichtsveld verscheen en met flinke stappen achter de twee rechercheurs aanging. ‘En commissaris Chitwood loopt nu ook in die richting. De richting van de kapel.’

Trinity raakte Josies elleboog aan en probeerde haar aandacht voorzichtig weer op de fotograaf te vestigen. ‘Ze moeten gewoon wat dingen voorbereiden. Celeste zei dat de kapel normaal gesloten is en alleen voor bruiloften opengaat.’

Josie keek in de opvallend blauwe ogen van haar zus. ‘Je hebt geen twee rechercheurs en een hoofdcommissaris nodig om een bruiloft voor te bereiden.’ Ze wendde zich weer tot Misty. ‘Wat is er aan de hand?’

Iedereen keek nieuwsgierig naar Misty, die ongemakkelijk glimlachte. ‘Het heeft niets met de bruiloft te maken, Josie.’

Josie tilde haar sleep op en schuifelde naar Misty. ‘Zeg op.’

Zachtjes zei Misty: ‘Hij heeft gevraagd of ik niets wilde zeggen.’

‘Wie?’

‘Mett. Om je grote dag niet te verpesten.’

‘Misty...’

Tranen welden op in Misty’s ogen. Met schorre stem zei ze: ‘Er is een lijk gevonden.’

Achter zich hoorde Josie de andere vrouwen naar adem happen.

‘Wat? Waar?’ vroeg Shannon.

‘Geen idee,’ zei Misty.

Josie liep al naar de deur, maar Trinity was sneller en versperde haar de weg. ‘Josie, dit is je trouwdag. Je bent vandaag geen rechercheur, je bent de bruid. Ik weet wat voor een workaholic je bent, maar vandaag hoort je privéleven voor te gaan. Je trouwt vandaag met Noah. Dat is toch het belangrijkste? Wat er ook aan de hand is, je collega’s kunnen het vast wel een keer zonder jou.’

Josie keek haar zus aan en voelde dat ze dit ging verliezen.

Shannon kwam er ook bij staan en streelde Josies schouder. ‘Misty zei alleen maar dat er een lijk is gevonden, maar ze heeft niets gezegd over opzet. Voor hetzelfde geld heeft iemand een hartaanval gekregen, of iets in die trant.’

‘Natuurlijk,’ zei Josie. ‘Je hebt gelijk.’ Ze glimlachte. ‘Oké, kom maar op, dan maken we die foto’s.’

Maar juist op het moment dat ze zich weer naar het raam draaide, zag ze agent Hummel, het hoofd van het forensische opsporingsteam, in zijn beste pak dezelfde kant op lopen als de rest. ‘Misty,’ vroeg Josie. ‘Is dat echt het enige wat je weet?’

Misty zuchtte diep.

‘Niet doen,’ waarschuwde Trinity.

‘Ze krijgt het toch wel te horen,’ zei Misty. ‘Is het niet nu, dan wel na de bruiloft.’

‘Dan liever erna.’

‘Ik kan niet liegen tegen haar,’ zei Misty resoluut. ‘Mett heeft me op de overloop verteld wat hij wist, vlak voordat hij naar buiten ging. Het is een kind, Josie. Een meisje.’

Het was alsof iemand Josie een stomp in haar maag had gegeven. Instinctief legde ze een hand op haar buik. ‘Wat nog meer? Zei hij verder nog iets?’

‘Nee,’ zei Misty. ‘Dit was het.’

‘Josie, ik snap hoe naar dit is,’ zei Lisette. ‘Meer dan dat, het is verschrikkelijk. Echt verschrikkelijk. Niemand begrijpt dat beter dan ik. Maar schat, dit is je trouwdag.’

‘Alsjeblieft,’ zei Shannon. ‘Er staan ruim vijftig gasten beneden, en natuurlijk Noah nog. Die lieve, leuke Noah. Dit is ook zijn dag.’

Waaraan Lisette toevoegde: ‘Je hoeft niet elke zaak eigenhandig op te lossen, Josie. Niet elke last te dragen.’

Dat was waar, wist Josie, maar jezus, een k nd, zei een stem in haar hoofd.

Misty stond op en liep naar haar toe. ‘Ze hebben gelijk, Josie. Het zal niet meevallen om er nog een leuke dag van te maken na zulk vreselijk nieuws, maar probeer het alsjeblieft. Je verdient dit. Je collega’s kunnen het prima af zonder jou.’

Ook dat was waar. Haar collega’s waren de allerbeste in het vak. Ze wisten absoluut van wanten. Josie pakte haar tasje van het dressoir en haalde haar telefoon eruit. ‘Alleen even Gretchen bellen.’

‘Josie!’ mompde Trinity, maar Josie had al op de groene knop getikt.

Na vier keer overgaan nam Gretchen op. ‘Baas,’ zei ze. ‘Ik ben bang dat ik toch geen bruidsmisje kan zijn.’

‘Dat snap ik,’ zei Josie. ‘Wat weet je tot nu toe?’

Direct was het alsof ze aan het werk waren. Gretchen ratelde de feiten af

op de toon die ze altijd hanteerde als ze aan een zaak werkten. ‘Jong meisje. Twaalf, dertien misschien. Ze ligt keurig onder aan de trap van de kapel, alsof ze daar in slaap gevallen is. Geen duidelijke tekenen van trauma.’

‘Dus je weet niet of het moord is?’ vroeg Josie.

Een moment of wat aarzelde Gretchen. ‘Laten we zeggen dat het verdacht is.’

‘Was ze een gast van het resort?’ vroeg Josie weer.

‘Geen idee, maar dat is gemakkelijk te achterhalen. Als iemand een twaalf- of dertienjarig meisje met witte wimpers kwijt is, dan moet het wel om dit meisje gaan.’

Het was alsof er een koude schok door Josie heen ging. ‘Wat zei je?’

‘Haar wimpers. Die zijn wit. Echt heel bijzonder. Maar het is een vrij opvallend kenmerk, dus...’

Josie luisterde niet meer. Ze liet haar hand langzaam zakken. Met een zacht plofje viel haar telefoon op het vloerkleed.

Trinity pakte Josie bij haar bovenarm. ‘Kom op, laat Gretchen dit afhandelen. Je weet best dat ze goed is in haar werk.’

Josie hoorde de stem van Lorelei Mitchell in haar hoofd. *Poliosis. Iets genetisch, maar gelukkig onschuldig. Een tekort aan melanine in de haren of de wimpers. Zelf vindt ze het afschuwelijk, maar het geeft haar wel iets karakteristieks.*

‘Ik moet ervandoor,’ zei Josie. Opnieuw probeerde Trinity haar de weg te versperren, maar ditmaal duwde Josie haar gewoon opzij. Ze hoorde nauwelijks iets van de kreten van protest toen ze naar de deur liep en naar buiten ging. Precies op dat moment ging de tegenoverliggende deur open en verscheen Noah op de overloop. Hij zag er zo knap uit in zijn smoking dat Josie even naar adem hapte.

‘Hoi,’ zei hij.

Een paar tellen lang staarden ze elkaar aan. Ergens in een schemerig hoekje van haar hoofd wist Josie dat het ongeluk bracht als de bruidegom de bruid vóór de plechtigheid zag, maar het ongeluk was toch al lang

begonnen? Het was begonnen op het moment dat het jonge meisje bij de kapel stierf.

Noahs ogen volgde haar lichaam voordat hij zijn aandacht weer op haar gezicht richtte. Zijn onderkaak hing bijna op de grond, toen sloot hij zijn mond en slikte. ‘Wauw,’ zei hij met een lage stem. ‘Wat zie jij er... goed uit.’

‘Jij mag er ook wezen,’ antwoordde ze hees.

Even overwoog ze om gewoon terug te gaan naar de suite, de foto’s met haar moeder en oma te laten maken en vervolgens de trap af te lopen, naar de wachtende gasten, alsof er niets aan de hand was. Daarna zou ze arm in arm met haar biologische vader naar het altaar lopen, waar Noah zou staan te wachten. Lieve, ongelooflijke, charmante, betrouwbare Noah, van wie ze met heel haar hart hield. Ze zouden elkaar het jawoord geven en dan de hele avond dansen, hun band nu sterker dan ooit. Niemand zou het haar kwalijk nemen als ze dat zou doen. Sterker nog, iedereen was hier voor de trouwerij en ze zouden allemaal boos op haar zijn als ze het níét deed.

‘Je hebt het dus gehoord?’ raadde Noah.

Josie knikte.

‘Wat zei Misty precies? Zelf weet ik alleen dat er een lijk is gevonden.’

‘Het gaat om een kind, Noah. Een meisje. Ze lag vlak buiten de kapel.’

Een verdrietige uitdrukking gleed over Noahs gezicht.

Josie zei: ‘Ik zag Hummel ook die kant op gaan. Als de FO erbij wordt gehaald, dan is het –’

‘Moord,’ maakte hij af.

‘Verdacht,’ corrigeerde Josie. ‘Dat zei Gretchen tenminste.’ Ze vertelde wat Gretchen had gezegd over de wimpers van het meisje.

‘Je kent haar,’ herinnerde Noah zich.

Josie knikte. ‘De dag dat we dat hert aangereden hadden en de moeder van dat meisje me meenam naar haar huis toen jij hulp aan het halen was. Holly heette ze.’

Er viel een stilte. Josie keek omlaag naar haar jurk, smetteloos wit. Hoe kon ze het hem uitleggen? Als er inderdaad een kind was vermoord op